

Τα καλά του να γερνάς

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Η αίσθηση ότι τα χρόνια περνούν και 'μεις μεγαλώνουμε ενδεχομένως να δημιουργεί πανικό στην ψυχή μας. Γιατί μας δείχνει την αδυναμία «να κάνουμε κάτι», να αντισταθούμε στη δύναμη της φθοράς. Άλλωστε, οι γύρω μας τονίζουν ότι σημασία έχει αυτό που παράγουμε κι όχι αυτό που είμαστε. Η χρησιμότητά μας, δηλαδή, βρίσκεται στη δυνατότητα της εργασίας, της προσφοράς και της συμβολής μας στην απόκτηση αγαθών. Αν αυτή η δυνατότητα δεν υπάρχει, τότε αχρηστεύεται η ανθρώπινη παρουσία.

Πέρα όμως από αυτή την αντίληψη, υπάρχει η Ορθόδοξη αντίληψη για το ανθρώπινο πρόσωπο, που μας λέει ότι σημασία και αξία έχει το τι είμαστε κι όχι τόσο αυτό που κάνουμε.

Ο άγιος Σεραφείμ του Σαρώφ λέει: **«Βρες εσύ την εσωτερική σου ειρήνη και χίλιοι άνθρωποι θ' αναπαυτούν κοντά σου»**. Αυτό παραπέμπει σε μια άλλη δυναμική του ανθρώπου, όπου ζωογονεί τους άλλους με την παρουσία του αντί με το έργο του. Βέβαια, δεν αχρηστεύεται η αξία των καλών έργων, αλλά αυτά από μόνα τους, χωρίς το πνεύμα το Άγιο που έρχεται όταν οι προθέσεις και τα κίνητρα είναι άγια, δεν αναπαύουν.

Έτσι, τα γηρατειά μπορούν να γίνουν ζωοποιά, αν ο άνθρωπος που βαδίζει προς τη δύση της ζωής του έχει μέσα του ειρήνη, χαρά και ελπίδα. Για να υπάρχουν όμως αυτά χρειάζεται να δει το παρελθόν με ευεργεσία για τα όποια καλά έζησε και με αναθεώρηση για τα όποια λάθη και παρατυπίες έκαμε.

Η αυτοκριτική όμως, αν γίνεται γνήσια, δεν οδηγεί κανένα στην αυτοδικαίωση. Τι

είναι τα ελάχιστα «καλά μας έργα» μπροστά σ' αυτά που μπορούσαμε να κάνουμε; Πού είναι η αγιότητα μας, που συνίσταται στην ταπείνωση και στην αγάπη όπως του Χριστού; Το «ως ράκος αποκαθμένη πάσα η δικαιοσύνη ημών» απέναντι στο Θεό, είναι αλήθεια!

Μεγαλώνοντας στα χρόνια της ζωής μας και εγκαταλείποντας, αναπόφευκτα, όλες εκείνες τις έννοιες και τα τρεχάματα που απαιτούν η οικογένεια, το επάγγελμα, οι κοινωνικές υποχρεώσεις, έχουμε το πλεονέκτημα της ησυχίας. Όχι, βέβαια, ως αδράνεια και απραξία, αλλά ως τη «μεγίστη πράξη», κατά τον άγιο Γρηγόριο το Θεολόγο, να δούμε, δηλαδή, τον εαυτό μας, την πορεία, τις σχέσεις μας με το Θεό και τους ανθρώπους.

Έχοντας το πλεονέκτημα να ζούμε ακόμα, μπορούμε να διορθώσουμε τις «προεξοχές μας», τα πάθη που μας ταλαιπωρούν και ταλαιπωρούμε. Μπορούμε να αλλάξουμε τον τρόπο που βλέπαμε τον εαυτό μας και τους άλλους, τον εγωκεντρικό και συμφεροντολογικό, ανοιγόμενοι στη χαρά της κοινωνίας, της σχέσης.

Τα χρόνια που η πολλή εργασία και η εξωστρέφεια δεν είναι η προτεραιότητα μας, μπορούν να γίνουν τα πιο ωραία της ζωής μας, καθώς θα υποχωρούν οι εντάσεις μέσα μας και θα δίνουν τη θέση τους στη αυτογνωσία, στη μετάνοια, στην ταπείνωση, στην αγάπη.

Η ζωή ως πορεία έχει τις ποικίλες φάσεις της. Γι' αυτό και υπάρχει ενδιαφέρον! Προς το τέλος της πορείας το ενδιαφέρον και η ομορφιά μπορούν να αυξηθούν καθώς θα συνειδητοποιούμε τη σημαντικότητα της κάθε μέρας και καθώς θα προσπαθούμε να τη ζήσουμε με το Θεό και τους αδελφούς μας, ώστε να συνεχίσουμε την όντως ζωή στην αιωνιότητα.

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com